

Den politiske djøfisering

DJØF-dominansen i det politiske papirvælde rummer farer for et uforståeligt politikersprog, for oversete samfundsproblemer, for at politiske tillidshverv underordnes CV-hensyn og for åndshovmod om, at kun DJØFere dur som politikere.

TIM KNUDSEN
lic. adm. pol. et cand. mag og
professor ved Institut for Statskundskab,
Københavns Universitet

Den politiske Djøfisering

Der er ingen tvivl om, at den politiske klasse i Danmark er ved at blive akademiseret. Og især er den i stadig stigende grad blevet en del af DJØF-klassen. DJØFerne er voldsomt overrepræsenteret og ufaglærte og andre grupper er voldsomt underrepræsenteret i politik. En række analyser peger i denne retning.

- Fra 1905 til 1982 havde langt de fleste statsministre en kortere eller slet ingen formel ungdomsuddannelse. Det var så unormalt med andet, at man har heftet sig meget ved, at Viggo Kampmann (1960-62) og Jens Otto Krag (1962-68 og 71-72) var uddannede økonomer. De to blev i øvrigt kun statsministre, fordi to andre statsministre døde før dem i en meget tidlig alder. Men efter 1982 har ingen heftet sig ved, at samtlige statsministre har været DJØFere, og at også samtlige statsministerkandidater har været det.
- Regeringerne som helhed var næsten udelukkende sammensat af akademikere indtil 1901. Derefter faldt akademikerandelen for at nå sit laveste i midten af 1950'erne. Her var "kun" 6 ud af 16 ministre akademikere. Siden steg akademikerandelen gradvist. Omkring to tredjedele er nu akademikere og langt de fleste af dem er DJØFere.¹
- I starten af det 20. århundrede havde omkring fire femtedele af Folketinget ikke studentereksamen.² Vi ved, at der endnu i 1966 var plads til over 20 % folketingsmedlemmer uden formel uddannelse.³ Og endnu i 1977 var 18 %

af Folketingets medlemmer ufaglærte. I 2007 var det kun 5 %. En væsentlig del af folket, nemlig de uden formel uddannelse, har nu en meget smal repræsentation i, hvad vi stadig sjældnere kalder "folkestyret". Ordet klinger måske noget mere hult nu. Også de faglærte arbejderes andel falder. I 2007 var der ifølge A 4 kun 16 % LO-arbejdere.

- Fra at være et lille mindretal i Folketinget voksede andelen af medlemmer med lang videregående uddannelse til 30% i 1977. I 2001 havde to tredjedele af Folketinget studentereksamen og 37 % havde kandidatgrad.⁴ Ifølge en beregning af Lars Olsen var der i 2007 41 % med lang videregående uddannelse.⁵ Langt de fleste politikere med lang videregående uddannelse er DJØFere. De udgør over en tredjedel af Folketingets medlemmer. Efter valget 13.11.2007 talte Ugebrevet A4 til, at antallet af DJØFere og DJØFere under uddannelse i Folketinget var steget til 71. Ifølge ugebrevets opgørelse var det fem flere end ved sidste valg.
- Vi ved også, at 39 % af landets borgmestre har en lang videregående uddannelse, mens kun 1 % er ufaglært.⁶

Og der al mulig grund til at tro, at kursen fortsætter i samme retning. Og måske i øget tempo. For vi ved, at blandt folketingsmedlemmerne under 40 år havde hele 71 % en lang videregående uddannelse.⁷

- Vi ved, at stadig færre er medlemmer af de politiske partier. I 1949 var 27 % af vælgerne partimedlemmer, →

i nutiden ligger andelen på omkring fire procent. Heraf er mange ældre. Danske partiforskere kan også fortælle om en tendens til, at de relativt få nye medlemmer i partierne i modsætning til de ældre medlemmer har en kraftig overrepræsentation af personer med gymnasiale uddannelser, således at de politiske partiers uddannelsesmæssige repræsentativitet er faldende.

- Selv om DJØFerne udgjorde mindre end 1,5% af den voksne befolkning, så viste en optælling i marts 2006, at omkring 68% af ungdomsafdelingernes ledelse enten var færdiguddannede DJØFere eller under uddannelse som DJØFer. Fx havde den gamle organisation for unge arbejdere, DSU, haft DJØF-formænd fra begyndelsen af 1980'erne. Kun 8,5% af DSU'erne havde gået på teknisk skole. Statskundskabsuddannelsen var favoritudannelsen. Det var en strømpil om en voksende DJØFisering af Folketinget, for omkring halvdelen af folketingsmedlemmerne i de store partier på dette tidspunkt begyndt karrieren i ungdomsafdelingerne. Tidligere gik vejen oftest over kommunalpolitik, men denne vej synes nu smallere, blandt andet fordi antallet af kommunalbestyrelsesmedlemmer i de sidste nogle og fyre år er reduceret til under en fjerdedel. Ungdomspolitik var i højere grad en kommunalpolitik blevet et trin på en karrierevej. Et trin, det var godt at stå på, fordi det var blevet en dyd for partierne at opstille kandidater under 30 år.
- Få emner – om overhovedet nogen – berører vel så mange i det danske samfund som ”velfærd”. Men når der diskuteres velfærd, så dominerer DJØFerne også debatten. Halvdelen af de tyve mest citerede personer, der ytrede sig den første uge efter velfærdskommissionens rapport blev offentliggjort i 2005, var DJØFere (analysebureauet PMA).

Er der problemer?

Statskundskabsprofessor og DJØFer Peter Munk Christiansen har udtalt, at der kunne være betænkeligheder ved en stor overrepræsentation af DJØFere. Hvilke problemer han så, præciserede han ikke. Men han fremhævede en fordel. ”Vi” vil ”jo også gerne have folketingsmedlemmer, der lever op til de embedsmænd, de skal spille sammen med”.⁸ Det var altså ifølge Munk Christiansen politikerne, der skal leve op til embedsmændene, ikke omvendt. Det er tidens tegn, at man overhovedet kan sige den slags. I gamle dage ville man nok have sagt, at det er embedsmændene, der skal leve op til politikerne.

Men bortset fra det så har Munk Christiansen formentlig ret i, at det er blevet meget krævende at være folketingsmedlem og politiker. Det kræver meget at kunne overskue store stofområder og indviklede samfundsmæssige sammenhænge. Antallet af nye love er vokset gennem tiden fra ca. 30 årligt før 1901, til at svinge omkring 100 i 1950'erne for i dag regelmæssigt at ligge væsentligt over 200. Papirmasserne er vokset. Folketingsmedlem Helge Adam Møller talte i en uge op, hvor meget papir han modtog. Det var i gennemsnit 1850 sider. Om *dagen*.

Det går måske også hurtigere for DJØFpolitikere med at gennemskue, at når Finansministeriet skriver ”budgetforbedringer”, så betyder det en besparelse. Eller når samme ministerium skriver ”genopretning”, så betyder det ”nedskæring”.

Der er altså uden for diskussion, at der er fordele ved, at politikerne er DJØFere. Nogle ser kun fordelene. Men er også problemer? Nogle benægter, at det overhovedet er relevant at vurdere Folketingets repræsentativitet. Det gælder dog ikke kvindebevægelsen. Lektor Karen Sjørup går ind for, at Folketinget er repræsentativt og alsidigt sammensat:

”En lige repræsentation har formodentlig også indflydelse på den politik, der bliver lavet. Man ser det i erhvervslivet, hvor mangfoldighed giver et bedre resultat. Det kan ses på bundlinjen. To, der tænker ens er en for meget. Mænd og kvinder har forskellige erfaringsbaggrunde, og det er vigtigt, at begge dele er repræsenteret.”⁹

Det er altså ifølge Sjørup vigtigt, at Folketinget med hensyn til køn er repræsentativt – hvad det i øvrigt er i langt højere grad end erhvervsmæssigt, socialt og uddannelsesmæssigt. Hvis man ikke tør afvise Sjørups opfattelse, så kan man vel heller ikke a priori afvise at overveje, om der er mulige problemer ved en på andre parametre meget snæver sammensætning af den politiske klasse. Men hvilke eventuelle problemer? Denne artikel peger på fire mulige problemer: Teknokratiseringen af det politiske sprog, de blinde politiske vinkler og en øgning af den politiske ustabilitet. Endelig peger jeg på et fjerde muligt problem: Risikoen for åndshovmod.

DJØFiseringen af det politiske sprog

Der er kun lidt sikker forskningsviden om, hvor vidt og hvordan politikernes erhvervsmæssige, uddannelsesmæssige og sociale baggrund påvirker vælgerne/borgerne. Valgforskere, jeg har talt med, er meget forsigtige. Men det kunne dog godt

NOTE 1 Anna Bach Sørensen: Arbejdsrapport, Institut for Statskundskab, KU, 2011.

NOTE 2 Ulrik Kjær og Mogens N. Pedersen: De danske folketingsmedlemmer, Aarhus: Aarhus Universitetsforlag 2004, s. 64.

NOTE 3 Niels Kærgaard: Fra folkestyre til politiker-, teknokrat- og markedsstyring i Jens Holger Schjørring og Jens Torkild Bak (red.): Fra modernitet til pluralisme, København: Forlaget

NOTE 4 Ulrik Kjær og Mogens N. Pedersen: De danske folketingsmedlemmer, Århus: Aarhus Universitetsforlag 2004, s. 62f

NOTE 5 Lars Olsen: Eliternes triumf, København: Sohn 2010, s. 26, Kærgaard anf. arb. når til, at 36,7% har lang universitetsuddannelse, så Olsen

må antages at have medtaget flere lange uddannelser, men tendensen er dog den samme hos begge forfattere.

NOTE 6 Kommunen 11.1.2011.

NOTE 7 Lars Olsen: Eliternes triumf, København: Sohn 2010, s. 26.

NOTE 8 Ugebladet A 4 19.11.2007 nr. 40

NOTE 9 Politiken 10.10.2010.

NOTE 10 C. Mudde: Populist Radical Right Parties in Europe, New York. Cambridge University Press 2007.

NOTE 11 DJØFbladet 17.12.2010.

NOTE 12 Søndagsavisen 21.1.-22.1.2011.

være, at vælgerne/borgerne har sværere ved at fatte tillid til politikere, som ikke ligner dem selv. Der er mange sociale markører, også ubevidste, som betyder noget for menneskenes gensidige opfattelse, og deres muligheder for at forstå og fatte tillid til hinanden. En af dem er sproget, herunder ordforrådet. Sprog er politikeres værktøj. Politikere, som af og til taler et uforståeligt embedsmandssprog kan højst sandsynligt gøre nogle vælgere/borgere usikre – eller uinteresserede. Ord som ”satspuljeforlig”, ”bench-marking”, ”best practice”, ”indsatsområder”, ”implementering”, ”work in progress” og meget andet er teknokratisk jargon, som breder sig ind i politikersproget. Selv en så jovial politiker som statsminister Lars Løkke Rasmussen (V) brugte i nytårstalen 2010 ordet ”infrastruktur”. Det vides ikke, hvor stor en andel af befolkningen, der overhovedet forbinder noget med det ord, men det er langt fra sikkert, at det er over halvdelen. Den jargon føler nok endnu færre noget for. Så et argument for andet end samfundsvidenskabeligt uddannede politikere er, at man dermed lettere kunne fastholde et politisk sprog, som får hele befolkningen til at føle sig repræsenteret i politik. Det er næppe tilfældigt, at de to eneste ikke-akademiske partiledere, Pia Kjærsgaard (DF) og Villy Søvndal (SF), også har haft stor gennemslagskraft med deres klare sprog.

Særligt Dansk Folkeparti har tiltrukket mange vælgere med kortere uddannelser. Udtrykt i den internationaliserede forskerjargon finder vi her en overrepræsentation af arbejdere med manuelt arbejde, en såkaldt ”low skilled blue collar underclass”. Dansk Folkeparti tilhører en gruppe partier i Europa, der er vokset frem gennem de seneste årtier. Der er betydelige forskelle mellem dem, herunder forskelle mellem i hvor høj grad de respekterer demokratiske spilleregler. Men udtrykt i et DJØF-sprog, som partiernes tilhængere ikke ville genkende, har de det tilfælles, at de er ”nativistiske”. Det betyder, at de har den opfattelse, at staters territorier kun skal bebos af nationens medlemmer. De er angiveligt *autoritære* i den forstand, at de dyrker lov og orden og ønsker, at lovovertrædelser straffes strengt. Endelig har forskerne kaldt dem *populistiske*. Begrebet populisme er ikke klart, men det betyder ifølge nogle anerkendte forskere, at samfundet ses som opdelt i et ”rent” folk og en korrump elite. I den populistiske tradition er intet vigtigere end folkets vilje, den kan endog overtrumfe menneskerettigheder og forfatningsgarantier.¹⁰

I al beskedenhed har denne forfatter den opfattelse, at man skal være sig med at bruge ordet populisme i den offentlige debat. Det kan i sig selv opfattes som DJØF-nedladenhed og øger måske skellene i det danske samfund. Desuden kan jeg ikke komme i tanke om et eneste dansk parti, der ikke i en eller anden situation har optrådt ”populistisk”. Men i øvrigt er disse ret så nationalistiske borgerlige arbejderpartier en påmindelse om, at uddannelseskløfterne er betydelige også i vort samfund, og at store grupper kortuddannede er blevet fremmedgjort over for de fleste politiske partier. Om disse partier er til fordel for demokratiet, har været debatteret. Men man kan ikke afvise, at uden dem ville vi risikere en større polarisering, som ville komme til ikke-parlamentarisk udtryk.

De blinde vinkler

Johanne Schmidt Nielsen (Enhedslisten), der selv opfatter sig som DJØF’er, har på en meget smuk måde erkendt, at DJØFiseringen er et problem i politik – det hører jo med til historien, at ”arbejderpartiet” Enhedslisten kun har DJØF’ere i Folketinget: ”Det er et demokratisk problem, hvis vi render rundt og ligner hinanden for meget inde på Christiansborg. Og uanset hvor meget tid jeg bruger på at tage på byggepladser, så er der en risiko for, at jeg har blinde vinkler, fordi jeg kommer fra den verden.”¹¹

Forfatteren Lars Olsen har på lignende måde fremført argumentet for, at der er blinde vinkler uden en bred social og uddannelsesmæssig rekruttering af politikere. Han mener, at politikeres personlige erfaringer betyder en del for, hvad de prioriterer. Som eksempel kan nævnes, at omkring en million danskere bor i almennyttig boligbyggeri. Men praktisk taget ingen politikere har boet i den type boliger. Det kan medføre for lidt fokus på de økonomiske, sociale og integrationsmæssige problemer i dette byggeri.

Og hvor mange folketingsmedlemmer har erfaringer med efterløn på nærmeste hold? Søndags-avisen spurgte folketingsmedlemmerne, om en eller bølge af deres forældre havde været eller var på efterløn? 95 svarede. Kun 12 kunne svare bekræftende. De var alle fra S, SF og EL, som er modstandere af at afskaffe ældrelønnen.¹²

Der er givet endnu et eksempel i samme retning: Hver 10. dansker rammes af inkontinens. Den politiker, der måske har taget det mest alvorligt, er DF’s sundhedsordfører Liselotte Blixt. Hun har nemlig som hjemmehjælper selv tørret op og skiftet bleer hos de ældre og ved derfor i modsætning til en ung cand. scient. pol. direkte fra universitetet helt konkret, hvor stort problemet er.

Springkarrierer

Bliver politik kun et bidrag til CVet og karrieren? Mange af det 20. århundredes store politikere havde kort uddannelse og var vokset op i små kår (som bekendt præger barndommen og ungdommen et menneske). Blandt mange kan nævnes J. C. Christensen, Th. Stauning, H. C. Hansen og Aksel Larsen. De blev for livet lidenskabelige politikere. I modsætning til mange samfundsvidenskabeligt uddannede. Statsminister og cand. polit. Viggo Kampmann sagde frimodigt, at han egentlig ikke interesserede sig så meget for politik ”i snæver forstand”. Efterfølgeren, cand. polit. Jens Otto Krag, ville helst have været noget andet end politiker.

Mange akademikeruddannede politikere er i de senere år rendt af pladsen midt i en valgperiode til fordel for nye interessante karrieretilbud. DJØFerne er om nogle bærere af karrierelivsformen. Deres renden af pladsen ville i ældre tid have medført fordømmelse af dem. For de svigter deres vælgeres tillid.

Klaus Berntsen (V) satte rekord med 51 år i Folketinget. Den rekord bliver aldrig slået. Det samme gælder Kristen →

Bordings 21½ år på samme ministerpost. I folkestyrets klassiske tid sad mange til de gik af på grund af alder – eller døde. Et medlemskab af et parti var en livsform. Man tjente sig op i partiet gennem mange år. De fleste begyndte i en kommunalbestyrelse. Så kom de i Folketinget – og ventede mange år på at komme i forreste række. Til gengæld sikrede det vælgerne politisk stabilitet, at man kunne gøre sig håb om at sidde trygt og længe.

Folketinget er karakteriseret ved et voksende antal løsgængere, partiskift og udtrædelser af Folketinget mellem valgene. Hvis vi koncentrerer os om udtrædelserne, så er siden 2007 17 medlemmer erstattet af deres suppleanter. Kun i to tilfælde var årsagen dødsfald. Resten forlod tinget for at pleje andre hensyn.

Til sammenligning kan det siges, at det i ældre tid hørte til sjældenhederne, at man nedlagde sit mandat i Folketinget. Det skyldtes blandt andet, at man nok i højere grad følte som repræsentant for et lokalområde, og at det blev anset for et svigt af vælgerne at gå.

Muligheden for at vælgerne i løbet af en valgperiode ser Folketinget forandre sig til noget andet end det, de har stemt ind, vokser.

De, der udtræder af Folketinget, deler sig i to grupper. Nogle gør det for at koncentrere sig om et andet politisk hverv. De bliver borgmestre eller medlemmer af Europa-parlamentet. En enkelt, Anders Fogh Rasmussen, blev Nato-generalsekretær. Men en gruppe gør det simpelt hen for at skabe sig en anden karriere. Kun en af disse udtrædere efter 2007 havde ikke en DJØF- eller DJØF-lignende uddannelse.

En delforklaring på, at man dropper den politiske karriere, kunne være, at der er en ny utålmodighed efter at gøre politisk karriere, og at man forlader Folketinget, fordi det ikke er "nok" bare at være medlem af Folketinget. Man tjener sig ikke længere op i partierne gennem mange års trofast slid med at hænge valgplakater op og stemme dørklokker, hvorefter man måske kom i en kommunalbestyrelse. Hvis man senere kom i Folketinget, måtte man begynde ydmygt. Man begyndte på bagerste række. Efter to-tre folketingsvalg kunne man måske gøre sig håb om at komme i et af de fine folketingsudvalg, for eksempel udenrigsøkonomi, økonomi eller skat. Man skulle gøre sig fortjent, og hvis lykken og partiledernes smilede, kunne det måske ende med en ministerpost.

Nu springer mange ind direkte fra en universitetsuddannelse, som regel en DJØF-uddannelse, eller bliver politikere efter en kort karriere i arbejdslivet.

37 år gammel meddelte integrationsminister, cand. polit. Rikke Hvilshøj, kort efter valget i 2007, at hun ikke ville fortsætte som minister og planlagde helt at stoppe i politik efter det næstkommende valg. I 2008 meddelte hun så, at hun allerede ville stoppe i august samme år. Løsgængereren cand. jur. Gitte Seeberg (48) stoppede kort efter. I september 2008 forlod den

24-årige Mia Falkenberg Folketinget. Falkenberg var som 21-årig blevet indvalgt i 2005, men presset havde været stort, og hun opgav karrieren. 26.6.2009 meddelte den 42-årige cand. polit. Morten Helveg Petersen (R), at han forlod Folketinget for at søge en upolitisk karriere.

Forsvarsminister Søren Gade, der også er økonomuddannet, forlod i februar 2010 47 år gammel ikke alene ministerposten, men trådte pludseligt ud af Folketinget. Der er ellers en verden til forskel på at træde af som minister og til at nedlægge sin folketingsmandat. Man udpeges til en ministerpost, man vælges ikke, og man underlægges en hård regeringsdisciplin og et ministeransvar. At nedlægge sin ministerpost kan i visse situationer være meget rosværdigt, hvis man gør det af ansvarsfølelse og samvittighedsgrunde. At nedlægge sit folketingsmandat er at svigte sine vælgere.

15.8.2010 meddelte den 43-årige jurist Jacob Axel Nielsen (K), at han forlod Folketinget ved næste valg. Han havde ikke lagt skjul på sin bitterhed, da han et halvår år tidligere blev frataget posten som sundhedsminister. Men nu forklarede han, at han ville vedligeholde sin "markedsværdi" på det private arbejdsmarked. 16.9.2010 meddelte han, at han havde fået en stilling som hospitalsdirektør og derfor trådte ud af Folketinget 1.11.2010.

Malou Aamund blev indvalgt for Ny Alliance i 2007. I 2008 forlod hun Ny Alliance for at gå til Venstre trods det, at hun havde sagt til vælgerne, at hun ikke kunne udholde tanken om et fortsat VKO-flertal:

"Jeg kan simpelthen ikke se passivt til, at vi vil få fire år mere med VKO. Jeg vil gerne medvirke til at få anstændigheden tilbage i dansk politik"(Børsen 26.10.07).

Ved at gå til Venstre leverede Aamund lige præcis mandat nr. 90 til VKO. Det usynlige tillidsbånd mellem hende og vælgerne var revet over.

4.1.2011 meddelte den nu 41-årige cand. merc. Malou Aamund, at hun ville forlade Folketinget efter en enkelt valgperiodes medlemskab. Hun skulle 1.2.2011 tiltræde som salgsdirektør hos en IT-gigant. Hun ville træde ud af tinget d. 5.6.2011 uanset, at det ikke var ganske og aldeles sikkert, at der havde været valg til den tid. Da hun i sin tid blev valgt for Ny Alliance, træder hendes suppleant ind i Liberal Alliances folketingsgruppe. For anden gang i sin korte politiske karriere rokkede Malou Aamund ved den politiske flertalsdannelse i Folketinget. For dermed ville regeringen sidde i en endnu vanskeligere situation med risiko for pression fra Liberal Alliance. Hvis ikke statsministeren allerede havde besluttet at udskrive valg, så fik han hermed endnu et incitament til snart at gøre det, fordi hun satte sin personlige karriere og privatøkonomi over sit ansvar for landet og de vælgere, som havde stemt på hende.

I flere tilfælde var det kommentatorernes mistanke, at man udtrådte på grund af utilfredsstillede politiske ambitioner, åbenlys. Det gælder især tilfældene Morten Helveg Petersen,

Jacob Axel Nielsen og Malou Aamund. For de to sidste blev udtrædelsen tilskrevet skuffede ministerambitioner.

Faren for åndshov mod

Økonomiprofessor Caspar Rose meddelte i 2010, at han ikke vil stille op som folketingskandidat for Liberal Alliance (LA). Egentlig en lille nyhed for alle andre end Rose, da hans chancer for at blive indvalgt var små. Men hans begrundelse var bemærkelsesværdig. Han mente, at flere af partiets topkandidater ikke var fagligt dygtige nok. Rose har altså det synspunkt, at det er en faglig opgave at være politiker. Det er ellers et synspunkt, som næsten ikke har været kendt i Danmark siden 1945. Men før den tid var det en udbredt opfattelse, at politik skulle overlades til ”de begavede, de dannede og de rige”, som det blev sagt tilbage i 1860 af juristen Orla Lehmann, der siden sammen med en hel række professorer uden selvkritik førte riget frem til det tragiske danske nederlag i 1864 under det selvmorderiske slagord ”Danmark til Ejderen”, som var formet af samme Lehmann i 1842. De tilhørte den gruppe politikere, man kaldte ”de nationalliberale”, som også var kendt som ”professorpartiet”. Det er betegnende for den tids åndshovmod, at en sjællandsk gårdmand Peder Hansen fra Snoldeløv-Hastrup, der blev valgt til Folketinget i 1852, blev udsat for et trusselsbrev fra ”en forening af unge mænd i hovedstaden” til ”bonden og fæhovedet P. Hansen af Snoldeløv”. Ved valget havde han slået professor A. F. Krieger, men det skal siges til Kriegers ros, at da borgerne i Køge optrådte truende over for Hansen, tog Krieger ham i forsvar.

Men først nazismen, hvori unge akademikere var overrepræsenterede, nedbrød forestillingen om, at politik skal overlades til langvarigt uddannede, som de, der kaldes ”højt uddannede”, burde kaldes. At man har været længe om at uddanne sig, garanterer ikke, at man også er højt uddannet. Som Hal Koch skrev i 1945, så havde akademikere været de letteste ofre for agitation, fordi de for sjældent var rodfæstede i et folkeligt politisk parti. Det var gårdmænd som Peder Hansen, husmænd, arbejdere, landsbyskolelærere og kvindebevægelser, der havde demokratiseret Danmark.

Baggrunden for den unge Casper Roses udtalelse er, at Liberal Alliance i 2010 præsenterede ni spidskandidater til næste folketingsvalg. Dermed var man på vej til at løse det problem, at partiet hidtil næsten havde virket som one-man-show for lederen Anders Samuelsen. Tre af de ni var kvinder, og dermed var man på vej væk fra et image som et rent mandeparti. Fem af de ni har universitetseksaminer. Men det er ikke nok for Rose, der skal være endnu flere.

Partiet opstiller også den sympatiske Joachim B. Olsen, der er kendt som kuglestøder og danser i TV. Det er der i sig selv ikke noget galt med politisk set. Skal man være kritisk over for Olsen, så skal det nok snarere være fordi han ligner en karrieremager. Han har tidligere søgt om opstilling hos De Konservative og Socialdemokraterne. Det er et problem for LA, men sandelig også for vælgerne, hvis han ikke har ideologisk rodfæste i LA, og hvis han kun opstilles, fordi han er kendt. Men det samme kunne også indvendes mod en anden kandidat. Mette Bock, der både er cand. scient. pol. og mag. art. i filosofi, har tidligere opstillet for både SF og De Radikale. Hun er en kendt person fra medieverdenen.

Professor Rose fik ikke en plads som spidskandidat for LA. Han risikerer, at hans salut mod spidskandidaterne kan tolkes som fornærmethed over ikke at have udsigt til politisk lynkarriere. Men det er nok bedst, at Rose koncentrerer sig om sin akademiske karriere. For det vigtigste i politik er ikke at kunne opstille regnestykker ud fra givne mål. Det vigtigste er at vælge, hvilke mål og værdier i samfundet, der skal arbejdes hen mod. Og lige præcis det lærer man ikke – og skal man ikke lære – på et universitet.

Professor Rose har bestyret mig i min konklusion: Der er fordele for samfundets sammenhængskraft og den politiske interesse, hvis vi har mange typer politikere. Vi skal derfor være på vagt over for de voksende skævheder i den politiske klasse, herunder de uddannelsesmæssige.